

Nr 882

Av fru Gärde Widemar och herr Munktell, i anledning av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 166, med överlämnande av redogörelse från Nordiska rådets svenska delegation.

(Lika lydande med motion nr 735 i Första kammaren)

Nordiska rådets behandling av frågan om förbud mot radiostationer, som sänder i strid mot internationella radioreglementet, har väckt stor uppmärksamhet i den allmänna debatten efter sessionen. Det finns därför anledning för riksdagen att ägna intresse åt denna frågas behandling i rådet.

Rådet kommer ofta att behandla nordiska samarbetsfrågor på två skilda stadier. Ej sällan tages i rådet initiativ i helt nya samarbetsfrågor, vilka då icke är närmare utredda. Det spörsmål rådet i sådana fall har att taga ställning till är vanligen huruvida över huvud förutsättningar finns för samarbete i saken. I andra lägen återigen anmodas rådet uttala sig om de konkreta åtgärder, som avses skola genomföras, sedan ett grundläggande utredningsarbete redan genomförts.

I den fråga som det nu gäller förefaller dessa båda stadier ha så att säga sammansmält. Några enskilda rådsmedlemmar — sex danska och en norsk — tog i rådet ett initiativ gående ut på att gemensamma åtgärder borde vidtagas för att förhindra sändningar i strid mot radioreglementet, d. v. s. sändningar på våglängder som vederbörande station icke tilldelats genom internationell överenskommelse. I medlemsförslaget angavs emellertid icke vilka åtgärder förslagsställarna tänkt sig därvid skulle komma till användning. Detta förutsattes väl bliva en sak som regeringarna finge taga upp till undersökning, sedan rekommendationen godkänts. Förslaget har ej på sätt eljest är vanligt förberetts av rådets juridiska niomannakommitté.

Under tiden hade emellertid regeringarna på egen hand låtit experter utarbeta fullt färdiga lagförslag på området. Samtidigt synes man, att döma av vad som senare framkommit, ha mellan regeringarna överenskommit att lägga fram dessa förslag för de nationella parlamenten, så snart rådet behandlat frågan. Sålunda hade i själva verket frågan, då rådet samlades i mars 1962, redan gått in i sin slutliga fas, i det utarbetade lagförslag låg färdiga för antagande.

I denna situation underlät regeringarna att giva rådet klara upplysningar om vilka åtgärder man avsåg att vidtaga i händelse av bifall till den föreslagna rekommendationen. De färdiga lagförslagen framlades ej för rådet till yttrande. Under utskottsbehandlingen i rådet lämnades allenast en muntlig redogörelse för utskottets medlemmar om lagförslagen, men icke

ens dessa rådsmedlemmar fick tillfälle att själva taga närmare del av lagförslagen. Det stora flertalet rådsmedlemmar fick över huvud ej någon information om förslagens närmare innehåll.

Mot denna bakgrund ter det sig anmärkningsvärt, att efter sessionen rådets rekommendation åberopas till stöd för just de lagstiftningsåtgärder, varom i annat sammanhang nyligen förslag framlagts även för svenska riksdagen.

Om rådets rekommendationer skall få önskvärd tyngd, är angeläget att rådets medlemmar i varje förekommande fall får tillgång till allt föreliggande material i frågan. Det är därför av behov påkallat, att riksdagen vid behandling av den svenska delegationens redogörelse för rådets tionde session uttalar sig för att den svenska regeringen framgent bidrager till att i fall som det nu beskrivna allt tillgängligt material ställes till rådets förfogande, innan detta har att besluta om ett rekommendationsförslag.

Under hänvisning till det anförda får vi hemställa,

att riksdagen ville vid behandlingen av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 166 anhålla om Kungl. Maj:ts medverkan till att, då frågor förelägges Nordiska rådet för uttalande, dettas medlemmar får tillgång till allt för regeringarna tillgängligt material i saken.

Stockholm den 15 maj 1962

Ingrid Gärde Widemar

Henrik Munktel